

HELMIR

VIII. árgangur

WINNIPEG, 1912.

6. hlfd.

VIÐ ÓMINNIS-ELFUNA.

Þegar hljóma, hetjum geymdir,
hæstu strengir lofi hreimdir,
undanfarar öldum gleymdir
þá eru mínir menn. —
Reisið bautann björgum hærril
Bak við eru svipir stærri:
Skuggarnir horfðu' en uppi enn.

Þeirra, er fyrst að frægum störfum
fóru í tímans ljósa hvörfum,
áður en mönnum morgun-djörfum
vaknaði ræna' og ras. —
Saga og guðspjöll þó að þegi
— þá í ómegð — var samt eigi
Skírarin meiri' en Messías?

Yfir húmsins hamra-bogann
hleyptu einir vafurlogann.
Engra sjón að sjá þá vogan,